

A Bizottság a jelen keresetét lényegében két jogalpra alapítja, nevezetesen egyrészt a saját források késedelmes jóváírására, másrészt pedig az ebből adódó késedelmi kamatok megfizetésének megtagadására. A Bizottság álláspontja szerint ugyanis legkésőbb 1998. augusztus 18-tól (az 1998. június 26-i jogsegy-közleményhez kapcsolódó iratok és adatok utolsó nyelvi változata megküldésének időpontjától) minden tagállam olyan helyzetben volt, hogy képes volt azonosítani a vámkötelezettségeket és az igények nagyságát, és ezért legkésőbb ettől az időponttól meg kellett volna tenniük a szükséges intézkedéseket a célból, hogy a kérdéses vámösszegeket utólag beszedjék, és az ezzel összefüggő saját forrásokat megállapítsák és befizessék. Az ezen intézkedések meghozatalára rendelkezésre álló és megfelelő három hónapos határidő figyelembevételével a Bizottság abból indult ki, hogy a mulasztó tagállamok kötelesek helytállni a 1998. november 18-án elévült vám teljes összegéért.

Ami a Bizottság első jogalapját, a saját források késedelmes jóváírását illeti az 1552/1989 rendelet (illetve az 1150/2000 rendelet) irányadó előírásából, csakúgy mint a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a tagállamok kötelesek a Közösség saját forrásainak megállapítására, és ez a kötelezettség attól függetlenül fennáll, hogy a vámösszegek könyvelésbe vétele ténylegesen megtörtént-e vagy sem, illetve hogy a vámösszeget ténylegesen az vámkötelezettől beszedték-e vagy sem. Lényegében a vámkötelezettség létrejöttéből adódik a Közösség igénye a vámkötelezettséggel összefüggő tradicionális saját forrásra, akkor is, ha ezen vámösszeg könyvelésbe vétele vagy annak a vámkötelezettől való beszedése elmarad. Az időpont, amikor a saját forrást meg kell állapítani, a szerint alakul, hogy a nemzeti vámhatóságok mikor vannak abban a helyzetben, hogy a vámkötelezettségből adódó vámösszeget kiszámítsák, és azt a vámkötelezettel szemben megállapítsák.

Azt a kérdést, hogy a tagállamok vámhatóságainak milyen magatartást kell tanúsítaniuk, ha árukat olyan eredetigazolással hoznak be, amelyeket utólagos ellenőrzés után mint érvénytelen visszavonnak, nem határozhatja meg az érintett harmadik állam joga. Mivel az Európai Közösség és Magyarország közötti Társulási Megállapodáshoz fűzött 4. számú jegyzőkönyv szintén nem tartalmazott erre vonatkozó szabályt, más közösségi jogi forrásokat kellett annak megállapítása érdekében megvizsgálni, hogy a tagállamoknak mit kell tenniük az olyan utólagos ellenőrzés eredményéről történő tájékoztatás esetén, amely kétségeket vet fel az áruk eredete vonatkozásában. Így a 2013/92 rendelet 78. cikkének (3) bekezdése előírja a tagállamok vámhatóságai számára, hogy a rendelkezésére álló új információk figyelembevételével hozzák meg a szükséges intézkedéseket a helyzet rendezésére. Ugyanilyen módon kötelezi ez a rendelet a tagállamokat arra, hogy a vámkötelezettség keletkezését követően gyorsan bonyolítsák le a vámbeszédesi eljárást, és így járjanak el mind az eljárás első szakaszát, ami a vámösszeg könyvelésbe vételében áll, mind pedig azon szakaszt, amelyben a vámot beszedik a vámkötelezettől.

A 2013/92 rendelet 244. cikke szerint továbbá a tagállam vámhatósága által hozott határozattal szemben történő jogorvoslat benyújtása kivételes esetektől eltekintve nem jár a határozat végrehajtásának felfüggesztésével. A végrehajtás esetleges felfüggesztése főszabály szerint biztosíték meglététől vagy letétbe helyezésétől függ. Következésképpen azokban az esetekben, amelyekben a vámkötelezettség keletkezése az eredetigazolás

utólagos ellenőrzés következtében való visszavonásán alapul, a jogorvoslat folyamatban léte nem akadályozza a Bizottság álláspontja szerint a behozatali tagállam vámhatóságait a vámok (utólagos) beszedésében. Mivel az árukat már a Közösségbe behozták, és mivel a bírósági eljárás évekig eltarthat, az ilyen felfüggesztés a jogorvoslat elutasítása esetén jelentősen megnehezítené a vám beszedését.

Végül ami a Bizottság második jogalapját, a késedelmi kamatok megfizetésének megtagadását illeti, az 1552/1989 rendelet, illetve az 1150/2000 rendelet 11. cikkéből, valamint a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a tagállamok a saját források megállapításának elmulasztása esetén is kötelesek a késedelmi kamatok megfizetésére. A jelen ügyben a vitás saját forrás összegét legkésőbb két hónappal 1998. november 18. után, az esedékesség hónapjának 19. napját követő első munkanapon (azaz 1999. január 20-án) jóvá kellett volna írni. Mivel a német hatóságok ezt azonban csak 2005. október 31-én tették meg, a Németországi Szövetségi Köztársaság késedelembe esett, és emiatt késedelmi kamat fizetésére köteles.

(¹) HL L 155., 1. o.

(²) HL L 130., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 169. o.

2008. október 7-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Francia Köztársaság

(C-443/08. sz. ügy)

(2009/C 6/18)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: A. Alcover San Pedro és J.-B. Laignelot meghatalmazottak)

Alperes: Francia Köztársaság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Francia Köztársaság – mivel nem fogadott el minden olyan törvényi és rendeleti rendelkezést, amely szükséges ahhoz, hogy a „kis berendezés” és a „lényeges változtatás” fogalmainak a meghatározása és a meglévő berendezésekre vonatkozó kötelezettségek tekintetében megfelelő módon átültesse a szerves oldószerek egyes tevékenységeknél és berendezésekben történő felhasználása során keletkező illékony szerves vegyületek kibocsátásának korlátozásáról szóló, 1999. március 11-i 1999/13/EK tanácsi irányelv (¹) 2. cikkének harmadik és negyedik bekezdését, valamint 4. cikkének 4. pontját – nem teljesítette az ezen irányelvből eredő kötelezettségeit;

– kötelezze a Francia Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes érvelése szerint a „kis berendezésnek” és a „lényeges változtatásnak” az 1999/13/EK irányelv 2. cikkének harmadik és negyedik bekezdésében meghatározott fogalma alapvető jelentőségű ezen irányelv összehangolt és hatékony alkalmazásának a biztosítása érdekében, mivel e fogalmak meghatározzák az irányelv hatálya alá tartozó ipari berendezések egyes kategóriáira vonatkozó kötelezettségeket. Az irányelvnek a francia jogba való átültetése azonban e tekintetben számos joghézagot eredményezett, mivel az alperes semmilyen meghatározást nem adott meg a „kis berendezés” fogalmára vonatkozóan, míg a „lényeges változtatásra” előírt fogalm meghatározás nem veszi figyelembe az illékony szerves vegyületek kibocsátásának a növekedési küszöbét, amelyen túl a berendezés módosítását lényeges változtatásnak kell tekinteni.

A felperes az irányelv 4. cikke 4. pontja átültetésének a pontatlanságát és az egyértelműségének a hiányát is kifogásolja a meglévő berendezések lényeges változtatásaira vonatkozó kötelezettségek tekintetében. Mivel az új berendezésekre vonatkozó szabályok szigorúbbak, mint a régi berendezéseket érintőek, az irányelv hatékony érvényesülése érdekében és a környezet fokozott védelmének a biztosítása céljából valóban egyértelműbb szabályozást kellene bevezetni arra az esetre is, ha egy meglévő berendezés lényeges változtatásokon megy keresztül.

(¹) HL L 85., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 4. kötet, 118. o.

A College van Beroep voor het bedrijfsleven (Hollandia) által 2008. október 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – G. Elbertsen kontra Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(C-449/08. sz. ügy)

(2009/C 6/19)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Az alapeljárás felei

Felperes: G. Elbertsen.

Alperes: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Úgy kell-e értelmezni a 2003. szeptember 29-i 1782/2003/EK tanácsi rendelet (¹) 42. cikkének (4) bekezdését, hogy a tagállamok mérlegelési mozgásterrel rendelkeznek a tekintetben, hogy 0 eurós referenciaösszeget határozzanak meg és a 2004. április 21-i 795/2004/EK bizottsági rendelet (²) 21. cikke szerinti értelemben vett különleges helyzetbe került mezőgazdasági termelők részére ne osszanak ki támogatási jogosultságot a nemzeti tartalékból?
- 2) Az e kérdésre adott igenlő válasz esetén: ellentétes-e ebben a közösségi joggal az esetben az olyan rendelkezés, mint a 2006. évi Regeling GLB-inkomenssteun 17. cikke (1) bekezdésének b) pontja, amelynek értelmében a termelési kapacitást érintő beruházás vagy földterület-vásárlás következtében a pótlólagos kifizetést növelő összegből 500 eurót levonnak a támogatási jogosultság nemzeti tartalékból történő kiosztásának alapjául szolgáló referenciaösszeg meghatározását megelőzően?

(¹) A közös agrárpolitika keretébe tartozó közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról és a mezőgazdasági termelők részére meghatározott támogatási rendszerek létrehozásáról, továbbá a 2019/93/EGK, 1452/2001/EK, 1453/2001/EK, 1454/2001/EK, 1868/94/EK, 1251/1999/EK, 1254/1999/EK, 1673/2000/EK, 2358/71/EGK és a 2529/2001/EK rendelet módosításáról szóló, 2003. szeptember 29-i 1782/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 270., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 40. kötet, 269. o.).

(²) A közös agrárpolitika keretébe tartozó közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról és a mezőgazdasági termelők részére meghatározott támogatási rendszerek létrehozásáról szóló 1782/2003/EK tanácsi rendeletben meghatározott egységes támogatási rendszer végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2004. április 21-i 795/2004/EK bizottsági rendelet (HL L 141., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 44. kötet, 226. o.).

A Oberlandesgericht Düsseldorf (Németország) által 2008. október 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Helmut Müller GmbH kontra Bundesanstalt für Immobilienaufgaben

(C-451/08. sz. ügy)

(2009/C 6/20)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Oberlandesgericht Düsseldorf

Az alapeljárás felei

Felperes: Helmut Müller GmbH

Alperes: Bundesanstalt für Immobilienaufgaben